

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Z. N.**
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Mirčevským
sídlem Za Mototechnou 2587/1, 155 00 Praha 13

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN, a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 – Libeň
2. Ing. P. S.
3. I. P.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Lukášem Haasem
sídlem Nerudova 866/27, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. března 2022, č. j. KUKHK-29585/UP/2021-9 (JH),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 17. 5. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2022, č. j. KUKHK-29585/UP/2021-9 (JH), kterým tento částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují ze dne 24. 6. 2021, č. j. NMNM/11585/2021/OVRR/Grm (dále také jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. schválen stavební záměr na stavbu: Rodinný dům na pozemcích p. p. č. XA (zahrada), st. p. č. XB a p. p. č. XC dle katastru nemovitostí v katastrálním území X. Stavba obsahovala: novostavbu rodinného domu o 1 bytové jednotce, 4+kk, terasu s bazénem, vjezd, zpevněné plochy a oplocení, domovní vodovodní přípojku, přípojku podzemního vedení NN a tepelné čerpadlo. Výrokem II. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly stanoveny podmínky pro umístění stavby a výrokem III. byly stanoveny podmínky pro provedení stavby.
3. Žalovaný v odvolacím řízení změnil část výroku Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který zněl: „I. Podle § 94p odst. 1 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu schvaluje stavební záměr na stavbu: Rodinný dům na pozemcích p. p. č. XA (zahrada), st. p. č. XB a p. p. č. XC dle katastru nemovitostí v katastrálním území. Stavba obsahovala: novostavbu rodinného domu o 1 bytové jednotce, 4+kk, terasu s bazénem, vjezd, zpevněné plochy a oplocení, domovní vodovodní přípojku, přípojku podzemního vedení NN a tepelné čerpadlo.“ Změna byla provedena tak, že část výroku po provedené změně dále zněla: „I. Podle § 94p odst. 1 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu schvaluje stavební záměr na stavbu: Rodinný dům na pozemcích p. p. č. XA (zahrada) a p. p. č. XC dle katastru nemovitostí v katastrálním území. Stavba obsahuje: novostavbu rodinného domu o 1 bytové jednotce, 4+kk, terasu s bazénem, vjezd, zpevněné plochy a oplocení, domovní vodovodní přípojku, přípojku podzemního vedení NN a tepelné čerpadlo.“ Uvedený záměr bude dále taktéž označován jako „Stavba“ či „Předmětná stavba“.
4. Dále žalovaný provedl změnu části výroku, ve které byli vymezeni účastníci řízení, na něž se vztahuje Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z této vypustil celkem 4 osoby, konkrétně i žalobce. Ve zbývajících částech nedotčených výše uvedenými změnami bylo Rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a rovněž Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žaloba stojí na celkem čtyřech žalobních bodech.
6. Prvním žalobním bodem žalobce namítal neurčitost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti žalobce uvedl, že jak je ze shora citovaného rozhodnutí žalovaného patrné, tento neurčil, jaký výrok Rozhodnutí

správního orgánu I. stupně byl z jeho strany změněn a v tomto ohledu žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za neurčité a nepřezkoumatelné.

7. **Druhým žalobním bodem žalobce napadal změnu provedenou žalobou napadeným rozhodnutím stran vymezení účastníků, na něž se vztahuje Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.** Žalobce uvedl, že jak z výše uvedené citace žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplývá, žalovaný změnil část výroku Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vyloučil žalobce a další osoby z okruhu účastníků. Žalobce uvádí, že jeho vyloučení z okruhu účastníků řízení je v rozporu s § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce je osobou, která může být Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jakož i napadeným rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech.
8. **Třetím žalobním bodem žalobce napadá nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť v těchto nebyly náležitě vypořádány žalobcovy námitky vznesené v průběhu řízení před oběma orgány stran zastínění,** které bude způsobeno Předmětnou stavbou (záměrem) ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví žalobce (konkrétně jde o stavbu k rodinné rekreaci a k ní přilehlou zahradu).
9. Žalobce uvedl, že se žalovaný ani správní orgán I. stupně řádným způsobem nevypořádali s občanskoprávní námitkou žalobce spočívající v námitce nepřípustného snížení kvality prostředí, ke kterému by došlo v důsledku realizace povolené Stavby, neboť ta svou výškou a umístěním zásadně negativně ovlivní míru zastínění zahrady žalobce umístěné na pozemku parc. č. XD, k. ú. a obec. Vzhledem k tomu, že svislé konstrukce povolované stavby přiléhají ze západní strany ke stavbě rodinné rekreace a zahradě žalobce, došlo by výstavbou budovy o výšce 8,8 m k podstatnému zvýšení zastínění zahrady žalobce umístěné na východní straně v odpoledních hodinách, jakož i ke zhoršení prosvětlení místností ve stavbě žalobce. Žalobce uvedl, že stavební úřad byl povinen se zabývat námitkou ztráty oslnění (resp. nadměrného zastínění) zahrady přiléhající k jeho stavbě a měl se řádně zabývat otázkou, zda takové důsledky z povolované Stavby skutečně plynou, a zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu představují již nepřijatelné zhoršení kvality prostředí stavby a přilehlé zahrady žalobce (obtěžování stínem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům). Stavební úřad se námitkou žalobce spočívající v namítaném zastínění jeho pozemku vůbec nezabýval a s námitkami žalobce se nikterak nevypořádal. Žalovaný měl z tohoto důvodu Rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit.
10. Žalobce dále citoval vybrané pasáže z rozhodnutí žalovaného a k těmto uváděl, že je toho názoru, že vyjádřené závěry žalovaného nejsou založeny na řádně zjištěných skutečnostech, ani je nebylo možné učinit na základě dokumentů tvořících spisový materiál, neboť:
 - a) ačkoliv žalovaný uvádí, že se zabýval námitkou žalobce, kdy posuzoval, zda dojde k zastínění zahrady u jeho rekreačního objektu nad míru přípustnou poměrům, žalovaný nikterak nekonkretizuje, o jaké poměry se jedná, přičemž měl posuzovat zejména stávající poměry žalobce a jejich změnu v případě realizace předmětné stavby;
 - b) žalovaný nemohl nahlédnutím do veřejného přístupu do katastru nemovitostí zjistit, že u staveb v širším sousedství dochází k obdobnému zastínění, k jakému bude docházet na zahradě odvolatele (žalobce), neboť veřejný přístup do katastru nemovitostí nedisponuje funkcí umožňující posouzení zastínění nemovitostí v katastru nemovitostí

evidovaných; stejně tak nelze z veřejného přístupu do katastru nemovitostí zjistit výšku staveb, jakož i řízení, které předcházely jejich výstavbě;

c) žalovaný taktéž uvádí, že takové závěry učinil na základě posouzení staveb v širším sousedství; žalobce nad rámec uvedeného v bodě b) uvádí, že v případě posuzování vlivu navrhované Stavby na pozemek žalobce musí stavební úřad, resp. žalovaný posuzovat vliv předmětné Stavby na pozemek žalobce.

11. Nad rámec výše uvedeného žalobce podotýká, že žalovaným uváděné nemovitosti nejsou srovnatelné a nejsou ani orientovány stejným směrem jako pozemek žalobce a nejsou umístěné v bezprostředním okolí jeho pozemku.
12. Dle tvrzení žalovaného má dle projektové dokumentace dojít ke stínění zahrady žalobce již v 11:24 hod. Za této výchozí premisy nemůže žalovaný při posouzení otázky, zda dojde ke zhoršení kvality prostředí, dojít k závěru, že nikoliv, neboť takový zásah zcela jistě značně vybočuje z dosavadních místních poměrů. Vzhledem k tomu, že v důsledku povolené stavby by došlo k významné změně v zastínění zahrady, je nutné zvážit přijatelnost takového omezení žalobce z hlediska dalších relevantních okolností případu a v zájmu přijetí spravedlivého řešení navrhovanou Stavbu omezit či uložit v podmínkách stavebního povolení přijetí vhodných kompenzačních opatření (jsou-li možná). Posouzení této otázky však v první řadě přísluší stavebnímu úřadu, který se předmětnou otázkou vůbec nezabýval.
13. Žalobce uvedl, že s ohledem na shora uvedené je nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť z právní úpravy, zejména z ustanovení § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), a z ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území ve spojení s § 76 odst. 2, § 90 písm. c), popř. § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že každý vlastník je při realizaci svého práva stavět limitován i požadavkem, aby vedle konkrétně stanovených limitů zakotvených v právních předpisech a technických normách budoucí stavbou neznehodnotil nadměrně kvalitu prostředí okolních staveb a neobtěžoval nad míru přiměřenou poměrům své sousedy.
14. V pořadí čtvrtým žalobním bodem žalobce napadal procesní pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, stran dodržení zákonem stanovených lhůt k uplatnění práv účastníků řízení. Žalobce uvedl, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 94m odst. 1 stavebního zákona, dle kterého stavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě. Účastník řízení uvádí, že mu bylo oznámení doručeno dne 22. 2. 2021, přičemž jednání bylo nařizováno na den 5. 3. 2021, tedy za 13 dnů ode dne doručení, čímž byl zkrácen na svých právech, kdy mu nebyla poskytnuta lhůta stanovená zákonem. Na této skutečnosti nemění nic, že žalobce podal v časové tísní námitky proti stavebnímu záměru. Žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i rozhodnutí vydané žalovaným je z tohoto důvodu nutné považovat za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 29. 6. 2022, ve kterém uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu pro nedůvodnost.

16. Dále žalovaný odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že na jeho závěrech i nadále trvá. Stejně tak žalovaný odkázal na obsah Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
17. Žalovaný nad rámec výše uvedeného ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že přesně citoval části výroku, které svým rozhodnutím změnil, tyto konkrétní změny zvýraznil a v odůvodnění uvedl, z jakých důvodů výrok rozhodnutí změnil. Pokud se týká druhého žalobního bodu, žalovaný uvedl, že podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jak sám žalobce uvedl, není účastníkem, na kterého by se rozhodnutí správního orgánu vztahovalo ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, je tedy účastníkem, který se ve výroku rozhodnutí neoznačuje, a proto žalovaný výrok rozhodnutí změnil tak, že žalovaného ve výroku rozhodnutí neoznačil. Změnou výroku tedy nedošlo k vyloučení účastníků řízení.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Svým podáním doručeným krajskému soudu dne 2. 8. 2022 se k podané žalobě vyjádřili Stavebníci (osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3). Uvedli, že rovněž považují podanou žalobu za nedůvodnou a navrhují její zamítnutí. Odkázali na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že námitky vznášené žalobcem jsou stále stejného obsahu a správní orgány obou stupňů se s nimi náležitě vypořádaly. Dále uvedli, že jednání žalobce považují za obstrukční s cílem zamezit jim ve výstavbě rodinného domu. Zdůraznili, že míra zastínění nepřekračuje míru místně obvyklou, neboť v daném místě jsou hlavní příčinou zastínění vzrostlé stromy nacházející se na pozemku parc. č. XD ve vlastnictví žalobce. Tvrzení o míře zastínění přitom není podloženo jakýmkoli důkazem, respektive výpočtem. Míra zastínění byla správními orgány obou stupňů řádně posuzována a jako námitka žalobce vypořádána.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
20. Hned prvním žalobním bodem, jak již bylo konstatováno shora, žalobce namítal **neurčitost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného**. V této souvislosti žalobce uvedl pouze to, že ze shora citovaného rozhodnutí žalovaného je patrné, že tento neurčil, jaký výrok Rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl z jeho strany změněn. Žalobou napadené rozhodnutí je tak neurčité, respektive nepřezkoumatelné.
21. Krajský soud nesdílí žalobcem předestřený názor a totiž, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti stran formulace výrokové části, kterou je měněna část výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Původní text z výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i doslovné znění textu, na který byla ona část výrokové části změněna žalovaným rozhodnutím, jsou citovány shora v rámci popisu

předmětu řízení. Z uvedeného je zcela zřejmé, že dochází pouze k vypuštění vymezení jednoho z pozemků, kterých se má stavební záměr dotýkat, respektive na kterých má být realizován a rovněž došlo k vyprecizování účastníků, na něž se Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vztahuje.

22. Formulace změny výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je žalovaným provedena zcela konkrétně a nezaměnitelně. Nadto je zřejmé, že jde o změnu výroku I. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále o změnu ve výčtu účastníků řízení, na něž se měněné rozhodnutí vztahuje.
23. Stejně tak nejsou vadou nepřezkoumatelnosti zatížena rozhodnutí správních orgánů obou stupňů stran obsahových náležitostí a náležitého vypořádání námitek žalobce (de facto žalobní bod č. 3). Ke kvalitě a dostatečnosti (zákonnosti) vypořádání námitek žalobce, jak jím byly v průběhu společného územního a stavebního řízení vzneseny, se však krajský soud vymezí až níže při věcném vypořádání žalobního bodu č. 3. Obecně jde nadto připomenout, že obsahové požadavky na rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně plynou z § 94p odst. 1 a dále (stran žalobce) rovněž například z dikce § 94n odst. 4 stavebního zákona (povinnost stavebního úřadu vypořádat námitky účastníků řízení) za subsidiárního použití dikce § 68 odst. 3 správního řádu.
24. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy by se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodnil vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
25. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodněních obou rozhodnutí je reagováno na všechny vznesené námitky. K těm se v podrobnostech vyjádří krajský soud níže. Na tomto místě doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
26. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích pečlivě posoudily stavebníky zamýšlený stavební záměr, zohlednily obsah pro ně závazných stanovisek a vypořádaly se rovněž s námitkami vznesenými v průběhu společného územního a stavebního řízení účastníky – ve vztahu k nyní posuzované věci je klíčové stran námitek pouze vypořádání těch, které vznesl žalobce (to vše v návaznosti na jeho žalobní tvrzení). Jejich argumentace vyplývá z podkladů, které byly založeny ve správním spisu, a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu § 94j - § 94p stavebního zákona a § 68 odst. 3 správního

řádu. Obě rozhodnutí jako celek tak pokryla svou argumentací všechny námitky žalobce a jejich odůvodnění v kontextu celé věci nezavdávají důvod k pochybnostem o jejich srozumitelnosti. Krajský soud proto prvoinstanční ani odvolací rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelnými, ať už pro nedostatek důvodů či pro jejich nesrozumitelnost (potažmo neurčitost výrokové části). Naopak, obě rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí (po jeho obsahové stránce) je vylučována rovněž i tím, že žalobce s jejich závěry v žalobě, ale i dalších svých vyjádřeních polemizuje a nesouhlasí s nimi.

27. Stejně tak je nedůvodným **druhý žalobní bod**, jímž žalobce napadal změnu provedenou žalobou napadeným rozhodnutím stran vymezení účastníků, na něž se vztahuje Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce uvedl, že jak z výše uvedené citace žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, žalovaný změnil část výroku Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vyloučil žalobce a další osoby z okruhu účastníků. Žalobce uvádí, že jeho vyloučení z okruhu účastníků řízení je v rozporu s § 27 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce je osobou, která může být Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jakož i napadeným rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech.
28. Krajský soud nejprve předesílá, že žalobce nebyl vyloučen z okruhu účastníků řízení před správními orgány, neboť pokud by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neměl být účastníkem společného územního a stavebního řízení, jím podané odvolání by věcně nevypořádával, nýbrž by jej zamítl jako odvolání nepřípustné (podané osobou k tomu neoprávněnou) podle § 92 správního řádu. Správní orgány obou stupňů se žalobcem jednaly jako s účastníkem řízení. Stavební úřad I. stupně věcně vypořádal žalobcem vznesené námitky ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona a stejně tak žalovaný věcně vypořádal žalobcem podané odvolání.
29. Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že: „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“
30. S ohledem na výše uvedené je tedy bez dalšího zřejmé, že žalobce nebyl účastníkem (obecně) ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu (tedy účastníkem, na kterého by se vztahovalo Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a měl tak být uveden v jeho výrokové části), nýbrž má na něj být správně pohlíženo jako na účastníka ve smyslu (obecně) § 27 odst. 2 správního řádu, neboť jeho vlastnické či jiní věcné právo k sousedním stavbám či pozemkům může být v důsledku umístění či realizace Předmětné stavby přímo dotčeno [k tomu srov. § 94k písm. e) stavebního zákona]. Provedenou změnou nadto nebyl žalobce nikterak dotčen na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 s. ř. s.
31. Změny, které byly žalovaným provedeny ve vztahu k výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou žalovaným zdůvodněny na straně 13 žalobou napadeného rozhodnutí.

32. Pokud jde o **třetí žalobní bod**, v tomto se žalobce dovolával nezákonnosti rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, neboť tyto se dle jeho názoru dostatečně nevypořádaly s občanskoprávními námitkami vznesenými žalobcem v průběhu stavebního (společného) řízení a v odvolacích námitkách, respektive se s nimi nevypořádaly ve smyslu § 1013 o. z.
33. Žalobce však dále v žalobě tvrdí, že jeho námitky (stran zastínění jeho nemovitosti v důsledku realizace záměru) nebyly řádně vypořádány ani z pohledu tzv. snížení kvality prostředí (což je vypořádání jeho námitek z pohledu veřejnoprávní regulace dané problematiky).
34. Pokud jde o ono vypořádání občanskoprávních námitek, obecně platí, že i těmito námitkami účastníků (zpravidla sousedů) se musí stavební úřad zabývat a posoudit je podle veřejnoprávních předpisů (výjimkou jsou námitky týkající se existence nebo rozsahu vlastnických práv a věcných práv). K výše uvedenému srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 9. 11. 2011, č. j. Konf 63/2011 – 5.
35. Pokud jde o komplexní náhled na věc, platí, že občanskoprávní námitky je možné vypořádat tak, že tyto stavební úřad zamítne jako opožděné (k tomu srov. např. § 89, § 112 nebo § 114 a další stavebního zákona), nebo ohledně těch, které se týkají existence či rozsahu vlastnických či jiných věcných práv, stavební úřad účastníka vyzve, aby se obrátil na civilní soud, a své řízení přeruší, anebo je věcně projedná a vypořádá.
36. V posledním, výše nastíněném případě se potom nabízí otázka, v jakém rozsahu a podle jakých předpisů tyto námitky vypořádat – sem směřuje právě třetí žalobní námitka žalobce. V judikatuře správních soudů, zejména pak Nejvyššího správního soudu, převažuje názor, že tyto soukromoprávní námitky stavební úřad vypořádá, avšak učiní tak s ohledem na dikci § 20 - § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s tím související judikaturu ohledně tzv. pohody bydlení (nově byl tento termín nahrazen termínem „kvalita prostředí“). Ojedinele se však objevují i názory, že tyto námitky mají být vypořádány rovněž ve smyslu § 1013 o. z. (pokud jsou v námitkách tvrzeny budoucí imise související se záměrem) – k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37.
37. Krajský soud se na tomto místě nechce vyjadřovat k tomu, který z výše uvedených postupů je správnější (nadto za situace, kdy se v judikatuře objevují obě názorové varianty), je však nutné podotknout, že judikatura Nejvyššího správního soudu, byť v marginálnějším měřítku, připouští, že je povinností stavebních úřadů zabývat se soukromoprávními námitkami i z pohledu § 1013 o. z. Krajský soud se tak k třetímu žalobnímu bodu bude dále zabývat otázkou, zda takovému vypořádání, tedy vypořádání občanskoprávních námitek žalobců - týkajících se tzv. budoucích imisí souvisejících se záměrem – bylo dáno zadost ve smyslu požadavku na tzv. kvalitu prostředí a následně i ve smyslu § 1013 o. z.
38. Klíčová námitka žalobce motivující jeho odpor proti umístění a povolení záměru Stavebníků (žalobní bod č. 3) představuje negativní vlivy spojené s realizací záměru. Žalobce tvrdí snížení kvality prostředí oproti stávajícímu stavu v důsledku zastínění jeho nemovitosti, které bude zapříčiněno realizací Předmětné stavby. Zároveň má za to, že tato budoucí imise vybočuje z poměrů v daném místě nastavených.

39. Žalobce v námitkách uplatněných v průběhu společného územního a stavebního řízení, v odvolání a i nyní v žalobě poukazuje na zastínění svého pozemku zamýšlenou Stavbou rodinného domu Stavebníků. Tento v úvahu připadající jev žalobce považuje za budoucí imisi. Regulaci imisí se zabývá zejména občanské právo, konkrétně již několikrát výše zmiňovaný § 1013 o. z., upravující tzv. sousedská práva. Jak již bylo uvedeno, jde tedy o námitky převážně soukromoprávní povahy, nicméně stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu, aby se i s tímto typem výhrad proti stavebnímu záměru vypořádal (v podrobnostech srov. SPÁČIL, J. Projednávání námitek účastníků územního nebo stavebního řízení, týkajících se budoucích imisí, podle nového stavebního zákona. Právní rozhledy 9/2010, s. 305; ČERNÍN, K. Účinná soudní obrana proti vzniku stavby. Bulletin advokacie 5/2017, s. 36).
40. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37, potom plyne, že správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, v posuzovaném případě § 94n odst. 3 a 4 stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a vyplývá to i z výše uváděné odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 o. z., byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy, a nikoliv obecný soud, aby na základě námitek uplatněných v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 o. z., výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).
41. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí uvedenou námitkou žalobce zabýval, konkrétně na stranách 22 – 25, kde se těmito otázkám (tzv. kvalitě prostředí a budoucím imisím ve smyslu § 1013 o. z.) podrobně věnoval. Správní orgán prvního stupně tak učinil rovněž, konkrétně na stranách 23 – 24 Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný dokonce zřetelně rozlišil jednotlivá hlediska, na jejichž základě uplatněnou námitku posuzoval. Kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní (soukromoprávní) námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2007 - 104 ze dne 25. 7. 2007 nebo č. j. 8 As 27/2012 - 113 ze dne 1. 11. 2012, č. 2776/2013 Sb. NSS). Povinnost

zachovat kvalitu prostředí je sice veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námitky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námitky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů se do jisté míry překrývají. Zpravidla tedy nelze požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly (žalovaný se o toto rozlišení pokusil, nicméně místy plynule přechází z veřejnoprávní kategorie posuzování do té soukromoprávní). Podstatné však obecně je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají, což se v daném případě stalo – i v případě Rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu opakovaně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37).

42. Z hlediska veřejnoprávního poukázal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na to, pokud se týká otázky možného zastínění pozemku žalobce Předmětnou stavbou, že stavební zákon ani prováděcí právní předpisy neupravují limity pro zastínění zahrady přiléhající k rekreačnímu objektu, resp. neodkazují na technickou normu, která je proto v tomto směru pouze doporučující (norma ČSN, která stanovuje požadavky na oslunění, není závazná, neboť jí závazný charakter nebyl prostřednictvím vyhlášek č. 501/2006 Sb. a č. 268/2009 Sb. Propůjčen; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010-122, bod č. 49). Závazné požadavky na proslunění jsou v českých technických normách uvedeny pouze pro byty a pro pozemky u obytných budov využívané k rekreaci jejich uživatelů. Požadavek proslunění pobytových místností, tedy i místností v rekreačním objektu, uvedený v § 13 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. není v žádné normě uveden. Žalovaný však uvedl, že má za to, že k posouzení proslunění lze vycházet z normy ČSN 73 4301.
43. Jak vyplývá z projektové dokumentace, je podmínka ČSN 73 4301 odst. 3, 4, a 5 o oslunění okolních pozemků určených k rekreaci, kdy tyto pozemky mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března, splněna, jelikož žalobcův pozemek bude osluněn od cca 7,1 h až do 11,4 h, tedy 4,3 h bez zastínění pozemku Předmětnou stavbou. Vzhledem k vzájemné poloze obou objektů (plánovaného objektu Stavebníků a objektu žalobce) je patrné, že jižní část žalobcova pozemku bude osluněna celý den dne 1. března. Správní orgány obou stupňů v tomto ohledu pracovaly se studií oslunění pozemku p. č. XD vypracovanou autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby ČKAIT-0014559, který byl Stavebníky doložen společně s projektovou dokumentací ke Stavbě. Správní orgán prvního stupně nadto provedl místní šetření na místě samém, ze kterého plyne, že pozemky p. p. č. XA a XD a okolní jsou v mírném svahu, který je orientován na jih. Na hraně jsou vzrostlé stromy, které z větší části stíní na pozemek žalobce (fotodokumentace ze dne 14. 11. 2019). Jižní strana pozemku p. p. č. XD a navazující pozemek p. p. č. XE jsou zarostlé vzrostlými stromy, takže k zastínění dochází průběžně dle ročních období. Správní orgány po pečlivé úvaze uzavřely, že případné proslunění žalobcova objektu je v souladu s ČSN 73 4301.
44. Odstupové vzdálenosti ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou ve vztahu k nemovitosti žalobce splněny (ve vztahu k sousednímu pozemku z opačné strany, než je žalobce, došlo k udělení výjimky ve smyslu § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Ono rozhodnutí o výjimce žalobce v žalobě nenapadá, byť by tak učinit mohl s ohledem na rozhodnutí rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, avšak úspěšný by byl pouze s ohledem na tvrzení stran zásahu do jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. Dále žalovaný plánovanou Stavbu popsal a zařadil do kontextu daného území [to vše s ohledem na kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování vydané podle § 96b stavebního zákona, které bylo potvrzeno nadřízeným dotčeným orgánem – konkrétně jde o stanovisko orgánu územního plánování vydané jako součást koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Nové Město nad Metují ze dne 9. 2. 2021, č. j. NMNM/548/2021/OVRR/StL, KZS-3/21, potvrzené závazným stanoviskem Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 6. 9. 2021, č. j. KUKHL-29585/UP/2021-4 (JH)].

45. Z hlediska soukromoprávního se žalovaný (v návaznosti a s odkazem na obsah Rozhodnutí správního orgánu I. stupně) zabýval danou lokalitou – popsal charakter a hustotu okolní zástavby (zejména pokud jde o výškové osazení okolních staveb a jejich umístění na pozemcích). Uvedl, že prostřednictvím aplikace Mapy Google ověřil, že další domy v nejbližším sousedství (konkrétně specifikováno) jsou dvoupodlažní stavby s podkrovím určené pro bydlení. Dále popsal i stavby v širším sousedství s tím, že jde o stavby bytových domů s třemi nadzemními podlažími. V návaznosti na popis dané lokality se žalovaný dále zabýval (proporčně stran rozlohy i výšky) zasazením Předmětné stavby do kontextu dané plochy. Uvedené je specifikováno zejména na stranách 22 – 23 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl (zejména konec strany 24 a začátek stany 25 žalobou napadeného rozhodnutí), že dle jeho názoru nedojde v důsledku umístění a realizace Stavby k zastínění zahrady u rekreačního objektu žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. Předmětná stavba je oproti zahradě žalobce umístěna jihozápadním směrem ve vzdálenosti 2 m a může začít stínit žalobcovu zahradu až od cca 11,24 h dne 1. března. Žalovaný se v návaznosti na výše uvedené zabýval tím, zda jsou okolní zahrady rekreačních objektů také zastíněny okolní zástavbou. Žalovaný dále přesně specifikoval okolní stavby (obdobného umístění, rozlohy, výšky a objemu), které jsou rovněž způsobilé stínit na sousední rekreační pozemky (v jenom případě jde dokonce o stavbu umístěnou přímo na společné hranici se sousedním pozemkem). Žalovaný s ohledem na vše výše uvedené závěrem shrnul, že vzhledem k urbanizovanému území, do kterého záměr vstupuje, nedojde umístěním předmětného záměru k zastínění zahrady žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. Doplnil, že za míru nepřiměřenou poměrům by v daném případě bylo možno považovat stavbu, která by svojí výškou a rozlohou značně převyšovala okolní objekty (k tomu však nedochází – s ohledem na žalovaným nabídnutý zcela konkrétní popis okolní zástavby, včetně jejího výškového osazení).
46. Stran soukromoprávního náhledu na danou problematiku tak žalovaný uzavřel, že vzhledem k výše uvedené – marginální – míře zastínění pozemku žalobce v dopoledních hodinách nelze ani z občanskoprávního hlediska takové zastínění považovat za nepřiměřenou imisi, jež by měla vést k zamítnutí žádosti Stavebníků.
47. Krajský soud nemá těmto úvahám co vytknout. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (viz jeho rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 – 37), součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují žití v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 o. z. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o

zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Zatímco pro městské prostředí jsou typické imise z automobilové dopravy a v průmyslových čtvrtích k nim přibývají exhalace z tovární výroby, venkovské prostředí je charakteristické imisemi ze zemědělské produkce. Se záměrem Stavebníků nejsou druhově ani svou intenzitou spojeny negativní vlivy, které by nad míru přiměřenou místním poměrům zasahovaly do práv žalobce, jak plyne zejména z rozhodnutí žalovaného.

48. Nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za vhodné dodat, že žalobce sice rozporoval a polemizoval s výše uvedenými závěry žalovaného (zejména stran výběru popisovaných sousedních nemovitostí pro nastínění místních poměrů), sám však argumentačně nepoukázal na konkrétní a dle jeho názoru vhodnější nemovitosti (stavby) určené k poměřování právě stran nastolení místních poměrů v dané lokalitě. Žalobce de facto stále vyjadřoval nesouhlas se závěry stavebních úřadů, sám však nenabídl vlastní konkrétní argumentaci či důkazní návrhy (měření), kterými by výše uvedené závěry vyvrátil. Žalovaný správně posuzoval poměry v dané lokalitě (nikoli jen výlučně poměry na pozemku žalobce), neboť to po něm ostatně žádá ustanovení § 1013 o. z. Míra přiměřená místním poměrům má být zkoumána právě konkrétně ve vztahu k dané lokalitě (danému místu) a jejím charakterovým znakům. Předmětem posouzení tedy mělo být posouzení vlivu záměru na pozemek žalobce, to vše však rovněž v kontextu zasazení daných vlivů a jejich posuzování do místních poměrů. Nahlédnutím do veřejného přístupu do katastru nemovitostí žalovaný zkoumal umístění staveb na pozemcích a z uvedeného následně vyvozoval závěry stran vlivu záměru na pozemek žalobce.
49. V neposlední řadě krajský soud považuje za důležité rovněž zdůraznit, že nepřehlédl letmé konstatování žalobce (zahrnuté do části žaloby, kde je formulován výše popsáný třetí žalobní bod), že navrhovaná Stavba je zcela uměle navýšena o více jak 2 m, neboť první podlaží je umístěno nad tzv. dutinou. Žalobce dále uvedl, že uvedenou námitku uplatnil ve společném územním a stavebním řízení a dále i v podaném odvolání. Daný stav totiž zasahuje do jeho vlastnických práv. Krajský soud nepovažuje uvedené tvrzení za další žalobní bod, neboť žalobce k tomuto dále nic konkrétního stran nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí netvrdil. Uvedené tvrzení tak dle názoru krajského soudu nesplňuje náležitosti samostatně projednatelného žalobního bodu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Uvedené konstatování dle názoru krajského soudu tedy v kontextu celé žaloby rovněž souvisí s tím, že v důsledku výšky Stavby bude žalobce obtěžován nadměrným stíněním jeho nemovitosti – k tomu se však již krajský soud vyjádřil výše.
50. Konečně **čtvrtý žalobní bod** je rovněž nedůvodný. Žalobce napadal procesní pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, stran dodržení zákonem stanovených lhůt k uplatnění práv účastníků řízení. Žalobce tvrdil, že mu bylo oznámení o zahájení řízení doručeno dne 22. 2. 2021, přičemž jednání bylo nařazeno na den 5. 3. 2021, tedy za 13 dnů ode dne doručení (dle zákona mu mělo být oznámení o zahájení řízení doručeno 15 dní přede dnem konání ústního jednání), čímž byl zkrácen na svých právech. Na této skutečnosti nemění nic, že žalobce podal v časové tísní námitky proti stavebnímu

záměru. Krajský soud má za to, že ke zkrácení žalobcových práv ve smyslu § 2 s. ř. s. nedošlo. I v situaci, kdy není dodržena ze strany správních orgánů zákonem stanovená lhůta, je nutné zkoumat, zda takové procesní pochybení bylo způsobitelné zasáhnout či zkrátit žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. Žalobce se k věci vyjádřil a své námitky ostatně i dále zopakoval v podaném odvolání a v nyní projednávané žalobě. Na tyto bylo ze strany správních orgánů obou stupňů reagováno, a to adekvátně, jak je již ostatně opakovaně uváděno výše.

51. Povinností žalobce je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. d), § 65 odst. 1 a § 2 s. ř. s. tvrdit, jakým způsobem bylo v důsledku jím tvrzeného procesního pochybení zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Jak by se změnila procesní situace a možnost uplatnění práv žalobce za situace, kdy by mu byla poskytnuta celá 15 denní lhůta, žalobce neuvádí (neboť své námitky ve věci uplatnil). Krajský soud, který je vázán dispoziční zásadou imanentní pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nemůže za žalobce cokoli domýšlet (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud v této souvislosti dospívá k závěru o možnosti analogické aplikace závěrů vyslovených rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31. Žalobce sám uvádí, že své námitky uplatnil, otázka dodržení či nedodržení lhůty stanovené zákonem za této situace tak není způsobitelná zasáhnout do jeho práv.

VI. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
54. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. srpna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu